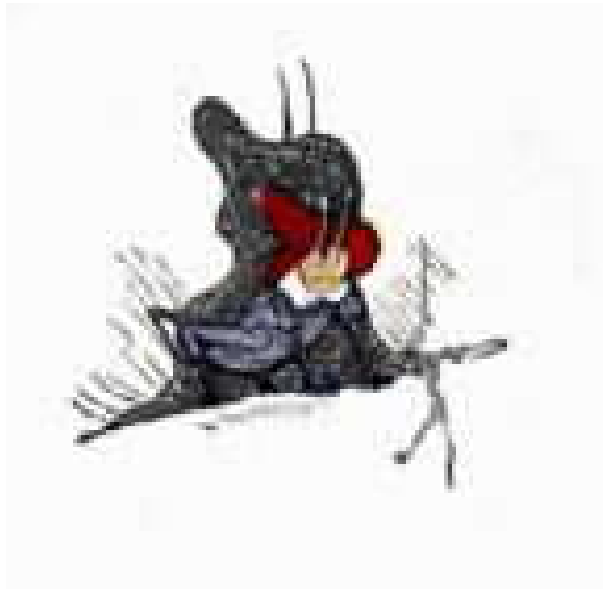

הצרצר העליז

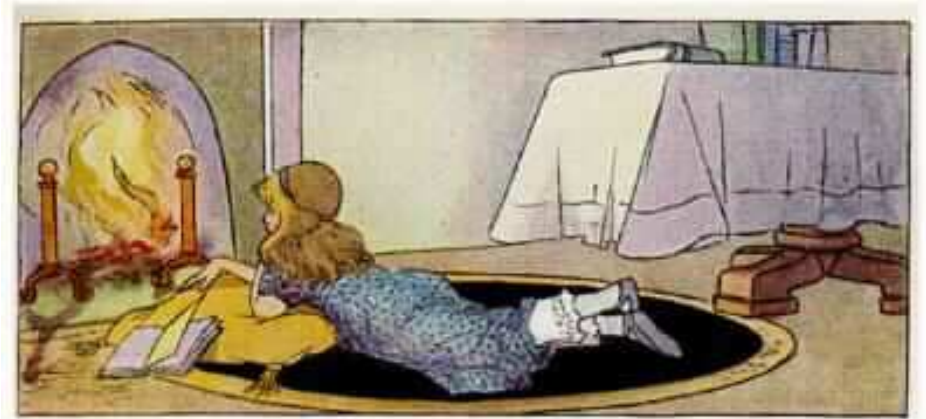
ג'וני גרואללה

"קליקיטי, ריקיטי, דיקיטי ריי,
איזה יום יפה היום, מואר בריח.
כוכבים נוצצים ועוד מעט צהריים
השמש ירוקה וכך גם הירח
ריי, דיקיטי, ריקיטי, קליקיטי,
קליקיטי, ריקיטי, דיקיטי ריי
איזה יום יפה באור הירח
כוכבים נוצצו.."

אלסה התחילה לגחך ואז הציץ מעל
אחת מלבנות האח כובע אדום.
"זה היה שיר מצחיק ומטופש" אמרה
אלסה כשהבינה שהצרצר לא יסתתר
שוב.

"אבל הוא לא כזה" ענה הצרצר כשהוא
יוצא מאחורי הלבנים.
"אבל" אמרה אלסה כשהיא גוחנת קרוב
יותר "מי שמע אי-פעם על יום מואר
בירח וכוכבים בצהריים."

"אמא" קראה אלסה "כאן באח משהו
מוציא קולות מוזרים, ומפסיק כשאני רק
מתקרבת. אני רוצה לדעת מה זה."
"שמעתי" ענתה אמא בלי להפסיק את
עבודתה "זה רק צרצר קטן."
"אני אזחל בשקט, בלי להשמיע קול"

אמרה אלסה לעצמה "ואולי אוכל לראות
אותו."

היא שמה כרית קרוב לאח ושכבה
בשקט מוחלט. ודווקא כשאיבדה כל
תקווה לראות משהו הצרצר התחיל
לצרצר ואלסה שמעה שהוא שר.

"אני מבין עכשיו למה גיחכת, אלסה,
אבל את צריכה עוד ללמוד הרבה."
אלסה התחילה לצחוק שוב.
הצרצר השמיע כמה צרצורים קטנים
וקפץ הנה והנה "כן זה מצחיק" אמר
"עכשיו אני רואה זאת."
"האם צחקת כשקפצת כאן סביב, מר
צרצר?" שאלה אלסה.
"בוודאי, יקירתי" ענה הצרצר "ראי, את
אמנם מדברת בשפת צרצרים אך את
לא חושבת עדיין בשפת צרצרים."
"וי" קראה אלסה "איך זה יתכן?" "ובכן"
קרא הצרצר כשהוא קופץ על ברכיה של
אלסה "בקיץ אנחנו הצרצרים הם
המוזיקאים של פיות והלילה הוא היום
שלנו. את מתחילה להבין?"
"להבין מה?" שאלה אלסה.
"הרי זה ברור כמו חור שחור בלילה

בכל זאת.

"אני רואה שאצטרך להסביר לך בצורה הפשוטה ביותר מה שידוע כל צרצר אפילו קטן ביותר. הלילות שלנו הן הימים שלכם והלילות שלכם הם הימים שלנו. השמש שלכם היא הירח שלנו והירח שלנו הוא השמש שלכם. אז כשהירח מאיר לנו, אנו קוראים זאת יום. בשפת הצרצרים יש לנו יום מואר יפה בירח. הכוכבים יוצאים וזה כמעט כמו החצות שלכם."

"עכשיו אני מתחילה להבין" קראה אלסה ומחאה כף.

"אני חוששת שהצרצר העליז חשב שאת רוצה לגרש אותו" אמרה אלסה כשאמא נכנסה לחדר "כי הוא ישב לפני רגע על הסינור שלי."

חשוק" ענה הצרצר.

"אני לא מאמינה שאתה מדבר ברצינות" קראה אלסה "אבל אני מחבבת אותך

קליקיטי, ריקיטי, דיקיטי ריי,
איזה יום יפה היום, מואר בריח.
כוכבים נוצצים ועוד מעט צהריים
השמש ירוקה וכך גם הירח
ריי, דיקיטי, ריקיטי, קליקיטי,
קליקיטי, ריקיטי, דיקיטי ריי
איזה יום יפה באור הירח.
כוכבים נוצצו.."

"תעוררי, צרצר קטן שלי" אמרה אמא
כשהיא מושיבה את אלסה ומתחילה
לפתוח את שרוכי נעליה "נרדמת
ושכחת לשיר לי את השיר."

אלסה שפשפה את עיניה ופיהקה שוב
"זה נשמע כ-ך א-מ-א. קליקיטי,
ריקיטי.."

אמא לקחה את אלסה בזרועותיה, שמה
אותה במיטה וכיסתה היטב. "צרצר קטן
שלי" אמרה בנשקה לאלסה על מצחה.

"אני חושבת שחלמת, אלסה. את
הוצאת קולות ציוץ מוזרים בחמש
הדקות האחרונות" אמרה אמא כשהיא
מושיבה את אלסה על ברכיה ומחבקת
אותה חזק. "אולי באמת נרדמתי"
פיהקה אלסה "אבל אמא, שמעת
אי-פעם שיר כזה